

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **V.L. D.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2024, č. j. OAM-1519/BA-BA07-HA13-2023, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

- Žalobce se domáhal žalobou ze dne 5. 3. 2024 přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle ustanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

2. Podle žalobce byla v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácena jeho práva, žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, nezjistil přesně a úplně skutkový stav a neprovedl řádně všechna potřebná šetření. Žalobce připomněl, že žije v České republice již 40 let, dříve měl udělen trvalý pobyt a pobýval na území ČR legálně. Má v ČR syna, narozeného roku X, s nímž má dobrý vztah. V České republice je plně asimilovaný, hovoří česky, má zde přátele, práci i majetek. Svým věkem se blíží hranici 65 let, proto by měl být považován za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 zákona o azylu. Neudělení mezinárodní ochrany a následná možnost vyhoštění žalobce do země původu, kde nemá žádné vazby, představují velmi citelný zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce se léčí s hemeroidy a rád by dál využíval zdravotní péči v ČR.
3. Žalobce má dále za to, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, neboť je pravděpodobné, že by po návratu mohl být vystaven mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, s přihlédnutím k jeho věku a zdravotnímu stavu a dospěl k závěru, že životní situaci žalobce nelze považovat za případ zvláštního zřetele hodný, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu. Národní humanitární azyl není určen k zajištění pobytového povolení, neboť k němu je primárně určen zákon o pobytu cizinců. Žalovaný se dále odkázal na dle jeho názoru zcela dostačující zdůvodnění v napadeném rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 1. 11. 2023 požádal o udělení mezinárodní ochrany, a dne 9. 11. 2023 poskytl údaje k podané žádosti.
6. Při poskytnutí údajů k této žádosti žalobce uvedl, že Vietnam opustil v roce 1982, když měl vyřízeno pracovní vízum a odjel do České republiky za prací. Při odjezdu z vlasti neměl žádné potíže, nebyl zde trestně stíhán ani neměl žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Od roku 1982 je stále v ČR, ve Vietnamu byl pouze několikrát na krátké návštěvě. V ČR má syna, narozeného roku X. Má zde domov, přítelkyni, vše budoval v ČR. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož se do Vietnamu nemůže vrátit, nemá kam, nemá tam rodinu ani nemovitost. Svou žádost podal až po zajištění policií, neboť se domníval, že ve věci jeho pobytu stále probíhá řízení, nebyl si vědom skutečnosti, že je v ČR nelegálně. Má i právního zástupce, který mu pomáhá vyřizovat pobyt. Dne 29. 1. 2024 žalobce doložil materiály prokazující jeho charitativní činnost v České republice, a to v organizaci Vietnamsko-český laskavý domov.
7. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu ze dne 14. 6. 2023 Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.
8. Následně dne 29. 1. 2024 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je snaha legalizovat si pobyt v ČR, kde žije již 40 let a na rozdíl od své vlasti zde má rodinné i ekonomické zázemí. Žalovaný neshledal naplnění zákonných důvodů pro udělení azylu, když žalobce neuvedl

žádné informace, jež by bylo možné vyhodnotit jako pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) nebo dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce nesplnil důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani důvod k udělení doplňkové ochrany, ani pro udělení azylu z humanitárních důvodů a zdůraznil, že po pečlivém prověření všech okolností pobytu žalobce na území České republiky dospěl k závěru, že životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou, a jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Humanitární azyl není určen ke zřízení pobytového povolení.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
11. Pokud se jedná o žalobní námitky, je třeba shrnout, že námitka týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu je pouze obecného charakteru a žalobce nikterak nespecifikuje, v jakém ohledu měl žalovaný nedostatečně zjistit skutkový stav, jenž měl mít vliv na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti krajský soud připomíná, že *„Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*, viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78.
12. Žalobcem obecně formulovanou žalobní námitku lze tedy vypořádat tak, že žalovaný se nedopustil žádných pochybení v průběhu řízení, dostatečně zjistil skutkový stav a na zjištěné skutečnosti přiléhavě aplikoval právní předpis. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že žalobce neuvedl žádné informace, jež by bylo možné vyhodnotit jako pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) nebo § 12 písm. b) zákona o azylu a nesplnil ani důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu.
13. Žalobce ve svých námitkách zdůraznil zejména argumenty, jež se vztahují k udělení národního humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy že žije v ČR již 40 let, má zde zletilého syna, přítelkyni, domov, ekonomické zázemí, a naopak v zemi původu již žádné vazby nemá. Dle § 14 zákona o azylu: Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v **případě hodném zvláštního zřetele** udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární

azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.

14. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že životní situace žalobce rozhodně není případem hodným zvláštního zřetele, nýbrž případem běžným. Žalobci nic nebrání, aby svůj pobyt v ČR legalizoval jinými nástroji, jež mu právní řád umožňuje, tedy podle zákona o pobytu cizinců nebo prostřednictvím žádosti o udělení státního občanství. Dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71 a ze dne 11. 6. 2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65: *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, mohl být zpravidla jen dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku.“* Dle usnesení NSS ze dne 5. 3. 2024, č.j. 7 Azs 290/2023-28 je: *„Humanitární azyl ze své povahy výjimečný institut, který se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory, a je koncipován jako dobrodíní státu, a nikoli jako právo na přiznání azylu (srov. rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 11. 6. 2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 17. 9. 2010, č.j. 2 Azs 14/2010-92, ze dne 29. 2. 2012, č.j. 2 Azs 38/2011-47 nebo ze dne 22. 9. 2016, č.j. 6 Azs 167/2016-31).“* Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 37/2003-47 je: *„mezinárodní ochrana institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců“*. Krajský soud tedy uzavírá, že snaha žalobce o legalizaci pobytu v ČR není azylově relevantním důvodem, a to ve shodě s konstantní judikaturou NSS (např. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č.j. 2 Azs 5/2003-46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, ze dne 20. 10. 2005, č.j. 2 Azs 423/2004-81, usnesení ze dne 12. 7. 2016, č.j. 2 Azs 115/2016-26 a ze dne 22. 9. 2023, č.j. 8 Azs 144/2023-28).
15. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné. Žalobce se sice blíží věku 65 let, nicméně s ohledem na okolnosti, na rodinné zázemí žalobce v ČR a na jeho zdravotní stav, kdy až na problémy s hemeroidy žádné vážné zdravotní potíže žalobce neuvedl, není podle soudu na místě považovat žalobce za zranitelnou osobu. Krajský soud neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele dle § 14 zákona o azylu. Podle krajského soudu se žalovaný v dostatečné míře zabýval podmínkami pro udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany, přičemž správně uzavřel, že pro udělení těchto druhů ochrany podmínky u žalobce splněny nejsou.

Závěr a náklady řízení

16. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. září 2024

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.